

at en kontraherende Stat kan foreskrive, at Vekslen skal forevises til Betaling paa selve Forfaldsdagen. Undlader man at opfylde denne Forpligtelse, medfører det dog kun Pligt til at betale Erstatning. Giver en kontraherende Stat en saadan Regel, skal de andre kontraherende Stater have Ret til at bestemme de Vilkaar, paa hvilke de vil anerkende en saadan Forpligtelse. Eftersom de gældende nordiske Veksellove — som ovenfor anført — stemmer med det i § 38 foreskrevne, er der — uanset at Protest for manglende Betaling ikke mere kan optages paa selve Forfaldsdagen, jfr. § 44, 3. Stk. smhl. med V. L.'s § 41 — ikke fundet Anledning til at benytte den i Art. 5 indeholdte Adgang til at supplere Reglen i § 38. Det Spørgsmaal rejser sig da, om man ikke burde fastsætte de Vilkaar, paa hvilke man vil anerkende en saadan Forpligtelse, hvis den indføres i andre Stater. Da Følgen af at undlade at forevise en Veksel paa Forfaldsdagen, imidlertid kun er en Erstatningspligt, men ikke Tab af Vekselret, og da det maa anses for temmelig usandsynligt, at f. Eks. en Dansk, der skal forevise en Veksel, i et Land, hvor Reglen i § 38 er ændret i Overensstemmelse med Art. 5, skulde undlade at iagttage Forskriften, idet han jo i Almindelighed ikke selv foretager Forevisningen, men lader denne besørge igennem en Bank paa Stedet, synes der ingen Anledning til at optage særlige Vilkaar for Anerkendelse af den omhandlede Regel.

Til § 39.

Bestemmelsen svarer til Forskrifterne i V. L. §§ 37 og 38.

Til § 40.

Bestemmelserne svarer i det store og hele til Forskrifterne i V. L. §§ 39 og 40, og det kan næppe antages, at der ved Ordene i Paragraffens 3. Stk. om, at den, der betaler ved Forfaldstid, bliver lovlig frigjort, medmindre der fra hans Side foreligger Svig eller grov Uagtsomhed, er sket en Ændring i den Opfattelse, man hidtil her i Landet har bygget paa Grundlag af de paagældende Bestemmelser i V. L., jfr. herom Ewaldsen: Vekselloven Side 167 og ff., Aubert: Den nordiske Vekselret, Kjøbenhavn 1882, Side 195 og Rasting: Den danske Veksel- og Checklovgivning, Side 143, samt Udtalelserne under Nr. 91—92 i Bilag B. Sp. 4595.

Som Reglen i § 40 er affattet, tager den kun Sigte paa Betaling før og ved Forfaldstid. Det kan imidlertid tænkes, at Be-

taling først finder Sted efter Forfaldstid, men inden Protest optages — et saadant Tilfælde er forudsat i § 20 om Efterendossement — og Reglen i § 40, 3. Stk. maa da ogsaa være anvendelig, jfr. herom Udtalelserne under Nr. 90 i Bilag B. Sp. 4595.

Til § 41.

Bestemmelsen træder i Stedet for Forskrifterne i V. L. § 35, jfr. § 51. Angaaende § 41 henvises til Udtalelserne under Nr. 93—97 i Bilag B. Sp. 4597—4600.

Reglen i § 41, sidste Stk., der maa anses som naturlig og rimelig, er en ny Regel, i dansk Ret. I Forbindelse med § 41 maa erindres Bestemmelsen i Art. 7 i Reservationerne, hvorefter en Stat, hvis den skønner det fornødent, naar særlige Omstændigheder, der har Indflydelse paa dens Valutakurs, gør sig gældende, har Ret til at afvige fra den i § 41, 3. Stk. omhandlede Klausul om effektiv Betaling i fremmed Mønt, forsaavidt angaar Veksler, der lyder paa Betaling paa dens Territorium. Ogsaa Udstedelse af saadanne Veksler i fremmed Mønt kan forbydes. Et saadant Forbehold kan tages naarsomhelst, se Konventionens Art. I, sidste Stk. (Bilag A. Sp. 4353), men de andre kontraherende Stater er ikke pligtige at anerkende dette Forbehold, jfr. Art. 23 i Reservationerne; hvis en Stat benytter sig af Adgangen til ikke at anerkende et saadant af en anden Stat taget Forbehold, kan den — om fornødent — bringe Reglen i Art. 22 i Reservationerne til Anvendelse, jfr. tillige Lovforslagets § 54 om vis major-Tilfælde.

Til § 42.

Bestemmelsen hjemler Vekseldebitor en Adgang, som selv uden udtrykkelig Hjemmel maa antages at tilkomme ham efter dansk Ret, til at frigøre sig ved at deponere Vekselbeløbet, naar Vekslen ikke forevises til Betaling, inden den i § 38 foreskrevne Frist, jfr. herved Aubert: Den nordiske Vekselret, Kjøbenhavn 1882, Side 212—213. Her i Landet er Nationalbanken rette Depositionssted, jfr. § 26 i Oktroj for Nationalbanken i Kjøbenhavn af 4. Juli 1818.

Kapitel VII.

Om Regres paa Grund af manglende Accept eller manglende Betaling.

Til § 43.

De Regrestilfælde, der er hjemlede i § 43, falder i det væsentlige sammen med